

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. október hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A társtettesként előnyért, hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntette miatt ... I. r. vádlott és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. szeptember hó 23. napján kihirdetett 43(III.)Kb.1692/2014/49. számú ítéletét megváltoztatja.

... I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 2 (kettő) év 3 (három) hónap börtönbüntetésre enyhíti.

... I. r. és ... II. r. vádlottakkal szemben külön-külön 29.600-29.600,- (huszonkilencezer-hatszáz-huszonkilencezer-hatszáz) forint vagyonekőbzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét ... I. r. és ... II. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2015. szeptember 23. napján kihirdetett 43(III.)Kb.1692/2014/49. számú ítéletével ... I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.294.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő társtettesként, előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettében, ezért 2 évi és 10 hónapi börtönbüntetésre, valamint három évi közügyektől eltiltásra ítélte. ... II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.294.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő, társtettesként, előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettében, ezért 2 évi börtönbüntetésre, 100 napi tétel, napi tételenként 1.500,- ft, összesen 150.000,- ft pénzbüntetésre és lefokozásra ítélte. A II.r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. Mindként vádlott esetében - a II.r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetére - rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A vádlottakat külön-külön kötelezte 42.900,- ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlottak terhére súlyosításért, vagyonekőbzás alkalmazása érdekében, míg a II.r. vádlott esetében végrehajtandó börtönbüntetés és közügyektől eltiltás kiszabásáért. Az I.r. vádlott és védője, valamint a II.r. vádlott és védője egyaránt felmentés érdekében fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1057/2015/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, melynek keretében a II.r. vádlottal szemben - súlyosításul - mellőzze a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztését, valamint a lefokozás katonai büntetés helyett szabjon ki közügyektől eltiltás mellékbüntetést. Indítványozta mindkét vádlott esetében a Btk.74.§ (1) bekezdés a) pontja alapján fejenként 29.600,- ft értékre vagyonelkobzás elrendelését. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. A fellebbviteli főügyészség kifejtette azon álláspontját, hogy a vádlotti és védői fellebbezések mérlegelést támadnak, ezért eredményre nem vezethetnek. Indítványozta az I.r. vádlott terhére további súlyosító körülményként értékelni, hogy ő volt a járőrvezető, illetve, hogy bűnismétlő, kriminológiai értelemben vett visszaeső. A vádlottak javára indítványozta értékelni enyhítő körülményként az időmúlást. Kifejtette azon álláspontját, hogy a II.r. vádlott esetében még az átlagon felüli szolgálatteljesítés mellett sincs lehetőség a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére. Utalt továbbá arra, hogy hibás az elsőfokú bíróság jogszabályi hivatkozása a büntetés kiszabása körében (ítélet 9. oldal 5. bekezdés). Kifejtette továbbá, hogy a Kúria 69. számú Bk. véleményében foglaltak alapján nem mellőzhető a vádlottakkal szemben - jelen esetben fejenkénti 29.600,- ft összegben a vagyonelkobzás alkalmazása.

Az I.r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, valamint bizonyítási indítványát. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállást a vádlotti vallomásokkal szemben a tanúvallomásokra, és a feljelentésre alapozta. Észrevételezte azonban, hogy a feljelentés a tanúkra vonatkozó kötelező kioktatásokat nem tartalmazza, így nem vehető figyelembe bizonyítékként. Ez a hiányosság pótolható lett volna a tanú kihallgatásakor, de erre vonatkozóan - tehát, hogy a feljelentésben foglaltakat fenntartja-e -, kérdés nem hangzott el. A tanúk a n.-i kihallgatáskor a Be.85.§-ában foglaltakra nem voltak kioktatva, csak a Be.82.§ -ában írtakra, amely azonban kevésbé bír jelentőséggel. A védői álláspont szerint kérdéses, hogy az ilyen módon felvett tanúvallomások törvényes bizonyítékként felhasználhatóak -e . Kifejtette azon álláspontját, hogy ilyen ellentmondások mellett szükség lett volna a tanúknak a bíróságon történő kihallgatására, azonban a tanúk nem tettek eleget az idézésnek, mert az utazási költségeik teljes egészében nem térültek volna meg. Nélkülözhetetlen lett volna a tanúk kihallgatása a közvetlenség elvére is figyelemmel, továbbá szembesítésük a vádlottakkal. Nem elfogadható a védői álláspont szerint az, hogy anyagi okokra hivatkozva nem tettek eleget a tanúk, - köztük a feljelentő - az idézésnek. Más terhelő bizonyíték, mint ezen két tanú vallomása nem állt rendelkezésre az ügyben. Így a védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.376.§ (1) bekezdése alapján megalapozatlan, mert felderítetlen és hiányos. Ezért a védő az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt, azzal, hogy a megismételt eljárásban nem mellőzhető a tanú házaspár személyes, bíróságon történő kihallgatása. Másodsorban arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság térjen át tárgyalásra, melynek keretében vegyen fel bizonyítást, idézze és személyesen hallgassa ki a tanúkat. Harmadsorban azt indítványozta, hogy a rendelkezésre álló hiányos bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság védencét mentse fel az ellene emelt vád alól.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat továbbra is fenntartotta. Utalt arra, hogy a tanú a németországi kihallgatásakor nem számolt be egyetlen olyan körülményről sem, amelynek alapján azt zsarolásnak lehetne minősíteni. A cselekmény kizárólag vesztegetés lehet. A vesztegetésnek azonban két oldala van, és a jelen eljárásból hiányzik az aktív vesztegető. Az eljárásba csak olyan személyek kerültek be, akiket megvesztegettek. Az eljárásba azonban R.R.-nak mint aktív vesztegetőnek részt kellett volna vennie. A jelen ügyben a feljelentés és a tanúvallomás megtétele is N.-ban történt. A védői álláspont szerint egy eljárásjogi értelemben korrekt büntetőeljárásban a tanúkat a magyar jog

szabályai szerint is ki kellett volna oktatni, utána kérdéseket kellett volna feltenni nekik, és szembesítés következett volna. Ezek elmaradtak. A védő az írásbeli indokolásban tett indítványait egy negyedik indítvánnyal egészítette ki, mely szerint védencével szemben a vádlottak cselekményeinek belső arányaira, valamint az I.r. vádlott javára jelentkező enyhítő körülményekre, így különösen bekövetkezett további időmúlásra figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítését, a szabadságvesztés tartamának olyan mértékű csökkentését kérte, hogy annak végrehajtása próbaidőre felfüggeszthető legyen.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen felmentés érdekében bejelentett fellebbezését megváltoztatva arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. A védő kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú ítélet tényállása a Be.351.§ (2) bekezdés a) pontja alapján felderítetlen, a c) pont szerint ellentétes az iratok tartalmával, illetve a d) pontban írtaknak megfelelően helytelen ténybeli következtetést tartalmaz. Az a) pontban írt megalapozatlansági okkal kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet teljesen adós maradt annak megválaszolásával, hogy a vádlottak, illetve a feljelentő, a tényállásban írt időben, hogyan kommunikáltak egymással. Nem oldotta fel azt az ellentmondást, amely a hiányos nyelvismeretből fakad. A c) pontos megalapozatlansági ok kapcsán utalt arra, hogy a feljelentőt és feleségét két alkalommal hallgatták ki, és a két vallomás mindkét tanúnál eltér egymástól. Az elsőfokú katonai tanács életszerűsége hivatkozva próbálta feloldani az ellentéteket ahelyett, hogy az ellentmondásokat észlelte volna. A helytelen ténybeli következtetés kapcsán utalt arra, hogy a feljelentő minden előadásában vitatta, hogy elkövette volna a közlekedési szabálysértést. Lényeges lett volna személyesen meghallgatni a vonatkozó kérdésre is. Nem tisztázódott az eljárás során, hogy a 30.000,- ft-s összegből hogyan lett 200 Euró. Miért nem kérdezett vissza R.R. ebben a tekintetben. Nem világos, hogy miért adott egyáltalán pénzt, ha már a rendőröktől visszakapta az iratait. A védői álláspont szerint a tanúvallomása felolvasásának a büntetőeljárás törvényben rögzített feltételei nem álltak fenn, sem a feljelentő, sem felesége vallomását nem lehetett volna ilyen módon a bizonyítás részévé tenni. Hiányolta, hogy sem a feljelentő, sem a felesége a n.i kihallgatásakor nem volt kioktatva a Be.85.§ (3) bekezdésében foglaltakra, pedig ez kötelező eleme egy m.-i tanúkihallgatásnak. Ezen körülményekre figyelemmel tehát elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta, másodsorban arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a védenccé tekintetében súlyosítás érdekében előterjesztett ügyészi fellebbezést utasítsa el.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem gondolta volna azt, hogy megállapítják a bűnösségét egy olyan eljárásban, ahol nem kapta meg azt, a lehetőséget, hogy meghallgassa a terhelő tanúk vallomását, és azt észrevételezhesse. Utalt arra, hogy mióta az eljárás megindult ellene azóta jelentősen romlott az egészségi állapota.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy bűncselekményt nem követett el, és kérte a felmentését.

A katonai ügyész, a vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet, és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak teljes terjedelmében felülbírált.

A felmentésre és az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I.r. és II.r. vádlottak a nyomozás során nem kívántak vallomást tenni. A tárgyalás során mindkét vádlott vallomást tett, melyben tagadták, hogy bűncselekményt követtek volna el. Mindkét vádlott elismerte, hogy közlekedési szabálysértés elkövetése miatt a n. állampolgárral szemben intézkedést kezdeményeztek, aki ezt kifogásolta. Tagadták azonban, hogy tőle pénz vettek volna át. Állításuk szerint a nyelvi kommunikációs problémák miatt végül elengedték a német állampolgárt anélkül, hogy vele szemben szankciót alkalmaztak volna. Az I.r. vádlott vallomása szerint az ügyelet felé azt jelentette le, hogy egy személlyel szemben figyelmeztetést alkalmaztak. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást az I.r. és II.r. vádlottak tagadó vallomásával szemben R.R. és felesége külföldi állampolgárok nyomozás során, jogsegély keretében N.-ban tett és a tárgyaláson felolvasásra került tanúvallomásaik, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú katonai tanács igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le, és az általa megismert bizonyítékokat ítélete 4. oldal utolsó bekezdésétől, a 8. oldal negyedik bekezdéséig értékelte. Ebben részletesen foglalkozott a vádlottak tárgyaláson tett vallomásaival, a rendelkezésre álló, továbbá az elsőfokú bíróság által a bizonyítási eljárás során beszerzett okirati bizonyítékokkal, valamint az adott intézkedés jogszabályi háttérével. A katonai tanács ítélete 8. oldal 3. bekezdésében egymással összevetve is értékelte a bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlottak tagadó vallomását fogadta el a tényállás alapjául. Helytállóan hivatkozott arra, hogy R.R. n. állampolgár az adott intézkedést követően néhány nappal már feljelentést tett Magyarország n.-i nagykövetségénél, majd ő is és felesége is, - jogsegély keretében - a külföldi nyomozó hatóság előtt tanúként vallomást tettek. Vallomásaik, valamint a feljelentés tartalma a lényeges körülmények tekintetében egymást alátámasztották. Az elsőfokú katonai tanács ítélete ezen részében helytállóan mutatott rá az I.r. és II.r. vádlottak vallomásában, védekezésében felmerült ellentmondásokra, logikátlanságra.

Nem fogadható el az a védői hivatkozás, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási törvényben írt rendelkezéssel ellentétes módon az ott írt feltételek hiányában tette a bizonyítás anyagává a terhelő tanúvallomásokat. Az elsőfokú katonai tanács a Be.296.§ (1) bekezdés a) pontja alapján olvasta fel és tette bizonyítás anyagává a külföldi állampolgár tanúk vallomásait. A hivatkozott rendelkezés szerint a tanács elnöke a tanúnak az eljárás korábbi szakaszában tett vallomását hivatalból ismertetheti, vagy az ügyész a vádlott vagy a védő indítványára felolvashatja, illetve a jegyzőkönyvezetővel felolvastathatja, ha a tanú tárgyaláson nem hallgatható ki, vagy a tárgyaláson való megjelenése egészségi állapotára tekintettel aránytalan nehézséggel járna, vagy azt tartós külföldi tartózkodása miatt nem lehetséges. Nem kétséges, hogy hogy R.R. és feleséggel tartósan külföldön tartózkodnak, ténylegesen N.-ban élnek. Az elsőfokú katonai tanács megkísérelte őket az elsőfokú tárgyaláson kihallgatni, azonban ez a törekvése megghiúsult. A tanúvallomások tárgyaláson történő felolvasásának a feltételei tehát fennálltak. A bizonyítási eljárás lefolytatását követően egyébként az érdekelték ezt nem kifogásolták, illetve nem is terjesztettek elő indítványt arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú bíróság jogsegély keretében további kérdésekre vonatkozóan kezdeményezze a tanúk kihallgatását.

Nem helytálló az a védői álláspont, hogy a n.állampolgár tanúk vallomásai nem használhatók fel törvényesen bizonyítékként, mert nem tartalmazzák a jogsegély keretében a n. nyomozó hatóság előtt felvett tanúkihallgatási jegyzőkönyvek a büntetőeljárási törvénynek a tanú kihallgatására vonatkozó kötelező kioktatásait, figyelmeztetéseit. R.R. magyar nyelvű fordított tanúkihallgatási jegyzőkönyve a nyomozati iratok 117. míg felesége tanúkihallgatási jegyzőkönyve a nyomozati

iratok 133. naplószáma alatt található. Megállapítható, hogy a feljelentő tanúkihallgatási jegyzőkönyve az érdemi kihallgatást megelőzően a 121. naplósám 3. bekezdésében szövegesen szerepel a Be.85.§ (3) bekezdésében írt rendelkezés. A hamis tanúzás tilalmára, illetve annak törvényes következményeire történő figyelmeztetés. Ugyanezen naplósám 8. bekezdésében szerepel. A Be.82.§ (1) bekezdés a) és b) pontjában írtaknak megfelelő kioktatás. A törvényes figyelmeztetések a feljelentő felesége tekintetében a 137. naplósám 3. és 8. bekezdéseiben vannak feltüntetve. Egyébként mindkét tanúkihallgatási jegyzőkönyv tartalmazza, hogy a kihallgatandó személlyel ismertették magyar 1998. évi XIX. tv. 82.§-ának rendelkezéseit.

Megállapítható tehát, hogy az elsőfokú katonai tanács által rögzített tényállás mindenben megalapozott mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottaknak és védőiknek a felmentésre, illetve hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezéseik eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és helyes a cselekményeik jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor ... I.r. és ... II.r. vádlottak bűnösségét - a vádtól eltérően - a Btk.294.§ (1) bekezdésébe ütköző, és a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő társtettesként, előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntetőjogi állapította meg.

Az ügyészség mindkét vádlottat a Btk.367.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő társtettesként hivatalos személyként elkövetett zsarolás büntetőjogi elkövetésével vádolta. A katonai tanács ítélete 8. és 9. oldalán kellő részletességgel és helytállóan fejtette ki, hogy a vádban írt jogi minősítés helyett miért az elsőfokú ítéletben írt jogi minősítést látta megállapíthatónak.

A Btk.294.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint az az a hivatalos személy, aki működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, a jogtalan előnyt, vagy annak ígéretét elfogadja, illetve a rá tekintettel harmadik személynek adott, vagy ígért jogtalan előny kéréseivel, vagy elfogadójával egyetért, büntetett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A (3) bekezdés a) pont aa) alpontjában foglaltak szerint két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, aki a jogtalan előnyért a hivatali kötelességét megszegi. A vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy a közlekedési szabálysértést elkövető n. állampolgárral szemben eljárást nem kezdeményeztek, szankciót nem alkalmaztak, hanem tőle jogtalan előnyt kértek, és annak fejében következmény alkalmazása nélkül tovább engedték, megvalósították az elsőfokú ítéletben írt korrupciós bűncselekményt. Az I.r. és II.r. vádlottak közös intézkedésük során egymás cselekményéről tudva közösen valósították meg a bűncselekményt, tehát ők társtettesek.

Az I.r. vádlott védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése csak részben alapos. A katonai ügyésznek a II.r. vádlott tekintetében súlyosítás érdekében előterjesztett fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. Az enyhítő körülményeket a másodfokú bíróság a további időmúlásra történő utalással egészíti ki. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor kellően differenciálva, az I.r. vádlottnál értékelve a nagyobb felelősséget jelentő járőrvezető beosztását, a cselekmény elkövetésében mutatott kezdeményező szerepét, illetve azt, hogy korábban bűncselekmények elkövetése miatt már két alkalommal jogerősen elítélték, ezért vele szemben a rendelkező részben írt tartamú börtönbüntetést szabta ki, míg a II.r. vádlott esetében a kedvezőbb büntetékiszabási

körülmények értékelése mellett lehetőség látott próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés alkalmazására. A bekövetkezett további időmúlásra figyelemmel a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva az I.r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 2 évi és 3 hónapi börtönbüntetésre enyhítette. Helyesen észlelte az elsőfokú katonai tanács, hogy az I.r. vádlott magatartásával méltatlanná vált a közügyek gyakorlására, és ezért attól a szabadságvesztéssel arányos tartamban eltiltotta. A II.r. vádlott tekintetében a cselekmény tényleges tárgyi súlyára figyelemmel indokoltan állapította meg az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét a maximumhoz közeli tartamban. A másodfokú katonai tanács azonban az elsőfokú ítélet indokolásának a II.r. vádlott szabadságvesztése felfüggesztésére vonatkozó részét annyiban helyesbíti, hogy az erre vonatkozó rendelkezés nem a Btk.89.§ (1) és (2) bekezdése, hanem a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik. Az elsőfokú katonai tanács a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekményre figyelemmel törvényesen szabott ki a II.r. vádlottal szemben pénzbüntetést. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a súlyos korrupciós bűncselekményt elkövető II.r. vádlott méltatlanná vált a rendfokozat viselésére és ezért őt lefokozás katonai büntetésre is ítélte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezek a büntetések mindkét vádlott esetében megfelelően szolgálják a Btk.79.§ - ban írt büntetési célokat.

A katonai ügyésznek a vagyonekbevétele alkalmazása érdekében mindkét vádlott tekintetében bejelentett fellebbezése, valamint a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek az erre irányuló indítványa alapos.

Az I.r. és II.r. vádlott a társtettesként elkövetett korrupciós bűncselekmény elkövetésével 200 Euró jogtalan előnyhöz jutott. A Btk.74.§ (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint vagyonekbevétele kell elrendeli arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyona, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A hivatkozott rendelkezésre, valamint a Kúria 78. sz. BK véleményében kifejtettek figyelemmel a másodfokú katonai tanács a jogosulatlan előnyként kapott 200 Eurót az I.r. és II.r. vádlottak között megosztva, és az adott napi középárfolyamon forintra átszámítva a vádlottakat külön - külön 29.600,- forint vagyonekbevétele megfizetésére kötelezte.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú katonai tanács ... I.r. és ... II.r. vádlott tekintetében - helyes indokai - alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. október hó 7.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes sk.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete ... I.r. és ... II.r. vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a II.r. vádlott szabadságvesztése kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. október 7.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hiteléül

Iván Erika
bíróügyi ügyintéző